

beslægtede Forbrydere, nemlig de Tilfælde, hvor en Person ikke just ved egentlig pphyst Vold, men dog paa anden Maade mod en Kvinde's frie Villie har skaffet sig Samleie med hende, og der fastsættes i alle disse Paragrapher en større Straf, naar Ægtekab er krænklet, end naar dette ikke er Tilfældet, Noget, som jeg finder ganske rigtig. Men nu kommer § 172, og den glemmer det sidste Tilfælde. Jeg kan vel tænke mig, at Grunden hertil er den, at man har raisonneret som saa, at, naar et Fruentimmer vil indrømme en Person ægtefæbelige Rettigheder udenfor Ægtekab, er hun ikke i sin gode Ret og bør selvfølgelig ikke beskyttes, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at dette er en Misforstaaelse, thi vi beskytte hende jo ikke i hendes Utugt, det kunde vel ikke falde Nogen ind, men vi beskytte hende i hendes frie Villie, i hendes quindelige Værdighed mod at gives til Priis for Enhver, der vil benytte sig af en Vildfarelse hos hende. Det forholder sig jo ikke saa, at en Person bliver fredløs priisgiben, fordi han begaaer en Lovovertrædelse; vi have nylig vedtaget, at der ikke skal kunne anvendes det hyderste Nødværg mod den, der, som det træffende blev sagt, vil berøve mig en Knappenaal. Denne handler ulovligt, men der skal dog tages Hensyn til ham, og dette kommer ogsaa til Anvendelse her. Denne Kvinde, der er Tale om her, er berettiget til at fordrø, at Staten straffer Den, der har misbrugt hendes Vildfarelse til at skaffe sig Samleie med hende mod hendes egentlige frie Villie, og det, hvad enten hun havde troet, det var en Ægtemand eller en Elsker. Til § 199 har jeg stillet det Forslag, at Mellemsetningen „hvis den Anden omkommer“ skal gaae ud. Meningen af dette Forslag er, som de Herrer let ville see, ikke at gjøre en Persons Strafbarhed afhængig af den af hans Gjerning uafhængige Tilfældighed, om der skeer en Ulykke derved eller ikke. Jeg mener, at naar Bedkommende har viist en saaaftammelig Vigeghldighed for Andres Liv og Lemmer, bør han være strafbar, hvad enten der skeer en Ulykke eller ikke. I Capitlet om Dueller har jeg tilladt mig at stille et Forslag. Der er fremsat forskjellige Anskuelser om Dueller; jeg er ikke nogen Ven af Dueller, men jeg kan ikke tiltræde den Mening, at Dueller

skal behandles ganske som almindelige Slagsmaals- eller Drabstilsælde. Det forekommer mig, at der er Udskilligt, der taler for en mildere Betragtningmaade. Det er aabenbart, at den, der dræber i Duel, ikke kan sammenlignes med den, der lumst og feigt lægger sig i Baghold og myrder sin Modstander; det er et ganske andet Forhold. Han udsætter sig for Fare, det er een Ting, og et Andet er, at der ved Dueller forekommer en Art Contract. Nu er det ganske vist, at man ikke har Ret til at afflutte en saadan Contract, idet derved gjøres Brud paa Rets sikkerheden; Staten har altsaa Ret til at kræve Fyldestgjørelse, men naar der foreligger en Contract, skeer der ikke nogen Krænkelse for det Individ, der har underkastet sig denne Contract efter Reglen: volenti non fit injuria. Altsaa troer jeg der er Grund til at fastholde den mildere Bestemmelse om Dueller, fremsat af almindelige Drabstilsælde; men jeg troer ikke, at denne mildere Betragtningmaade bør komme det Tilfælde, som Ændringsforslaget omhandler, til gode. Vi have heldigvis ikke Meget af denne Slags her i Landet, men Lovgivningen maa jo tænke paa og forudsæe, hvad der muligvis kan komme tilstede, og i Udlandet seer man oftere Duellanter af Profession, Folk, som sthyde eller sægte godt, og som i Tillid dertil opføre sig med Uforsømmethed, vælte sig ind paa Folk og fornærme dem eller spille falsk, og naar man vil kræve Fyldestgjørelse, svare, at man kan udsordre dem. Disse Folk bør ikke have Fordeel af den mildere Bestemmelse om Dueller; de ere ligefrem Drabsmænd, idet de ikke udsætte sig for Fare og stole derpaa.

Jeg har sprunget over en Paragraph i Sædeligheds capitlet, idet jeg har foreslaaet, at § 178 skal gaae ud. Den handler om de Tilfælde, at Folk føre et forargeligt Samliv og ikke sjerne sig fra hinanden, uagtet de have faaet Tilhold derom. Jeg har troet, at denne Paragraph burde gaae ud, fordi den indførte en vilkaarlig Bestemmelse, som er obids, og dobbelt obids, fordi Erfaringen viser, saavel her som ved Hoers-Bestemmelser, at det er kun de lavere Samfundsklasser, den bliver anvendt paa. Jeg troer derfor, det er bedst stemmende med vor Lovgivnings Aand at udelade